

MUKADDİME-5

Nureddin Yıldız'ın "Dünya Nasıl Dönüyor?" (5.) dersidir.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ. وَصَلَّى اللَّهُ وَسَلَّمْ عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِهِ وَصَحْبِهِ أَجْمَعِينَ.

Âlemlerin rabbi Allah'a hamd, Efendimiz Muhammed aleyhisselama, ailesine, ashabına salat ve selam olsun.

Ümmetimizin en büyük ümmet manasında Âdem aleyhisselamdan itibaren tarihini, son insana kadarki devamını konuşmaya, anlamaya çalışıyoruz. Ümmet-i Muhammed olmanın ağırlığını hissedecek ve o ağırlıkla omuzlarımızdaki yükü taşımaya çalışacak kafa yapısını, şuuru ve mantığı elde etmeye çalışıyoruz.

Günübirlik hatta saat başı izlediğimiz, etrafımızda olup biten olayları dinliyoruz, izliyoruz, etkisinde kalıyoruz. Ama Kur'an ümmeti olarak, Kur'an'a iman edenler olarak yeni bir silkinişle ayağa kalkabilmek için Rabbimizin kitabından hareket edip asıl bütün bu olup biten olayları daha canlı, daha aktif ve Rabbimizin huzurunda daha işimize yarayacak amellerin sahibi olmaya çalışacağımız bir mantıkla tahlil edelim istiyoruz. Bu sebeple ümmet-i Muhammed'in mevcut durumunu siyasi analizlerle ele almadan önce; iman ettiğimiz kitabımızın bize nasıl bir yol çizdiğini de konuşmak istiyoruz.

Önceki dersimizde Rad suresinin 31. ayeti ile silkinmeye çalıştık: *إِنَّ اللَّهَ لَا يُخْلِفُ الْمِيعَادَ*

Allah sözünden caymaz, sözünü bir malzeme olarak alıp imanlarımızı ashab-ı kiram düzeyinde olmasa bile en azından Kur'an'a iman ettiğini söyleyen, Allah Teâlâ'yı Rabbi olarak bildiğini ve kabul ettiğini söyleyen insanlar düzeyinde tutabiliriz.

Biraz sonra Rabbimizin hükümlerini, müminlere vaatlerini, ümmet-i Muhammed'e Allah'ın sözünü Kur'an'dan öğreneceğiz. Mekke dönemi hicretle beraber nasıl zafere dönüştü? Arap yarımadası şirkten ve müşriklerden nasıl temizlendi? Daha sonra Pers İmparatorluğu ashab-ı kiramın ayakkabısız adamlarının, mızrakla sadece oraya gitmiş adamların elinde nasıl düştü? İstanbul, yani binlerce yıllık Bizans saltanatı, ümmet-i Muhammed'in elinde nasıl çöküverdi? Haçlı orduları defalarca ümmet-i Muhammed'in topraklarına gelip sonra da çil yavruları gibi nasıl kaçıp gitmek zorunda kaldılar?

Bütün bunları konuşmadan ve gözümüzün önüne getirmeden önce, hiçbir şey olmamış, bu ümmet pratik hiçbir zafer görmemiş olsa bile buna rağmen biz ümmet-i Muhammed olarak sadece: *إِنَّ اللَّهَ لَا يُخْلِفُ الْمِيعَادَ* "Allah sözünden caymaz" ayeti ile bile ayakta kalmış olsaydık, bugün hangi heyecan ve umutla Kur'an'a sarılmalıydık? Ümmet-i Muhammed olarak, Allah sözünden caymaz ve bize de zafer vaat etmiştir, demeli değil miydik? Doğan çocuklarımızı Kur'an öğretmeden önce Kur'an'ın her haberinin doğru olduğuna inandırmamalı mıydık? Her sabah namazına kalkmadan önce "Ben yatıyorum ama sabah kalktığımda bu ümmet yeni bir silkinişle insanlığın efendisi olabilir. Yarın öyle bir sabah olabilir" demeli değil miydik, diye bir itikat tazelemesi yapmamız gerekiyor.

Kardeşlerim,

Kur'an'dan ayetler okuyacağız. Ama bu ayetleri okumadan önce ayet dinleyecek halet-i ruhiyemizin olması lazım. Allah'ın ayetlerini, Peygamber aleyhisselamın hadis-i şeriflerini bilgi kutumuza mı atıyoruz yoksa imanla dolu, Allah'a teslimiyete hazır kalbimize ve beynimize mi yüklüyoruz? Her türlü bilginin bulunduğu kutuya bir bilgi iner gibi ayet indirmek başka şey, 'Allah'

deyince her şeyi bitirip sadece Allah'ı düşünen, başka bir şey düşünmeyen ve yüzde yüz teslim olmuş olan sıddık beyinler, sıddık kalpler ve onların sahibi müminlerden olmak başka şeydir.

Bu sorgulamayı yapmak zorundayız. Çünkü bizim sorunumuz Kur'an-ı Kerim'i bulup okuyamama sorunu değil; bulduğumuz, okuduğumuz Kur'an'a karşı sıddikiyet sıkıntısı yaşayan beyin sahibi oluşumuzdur. 'Acaba'ları reddetmiş beyinlerle Kur'an dinlemek zorundayız. Şimdi Nisa suresinin 87. ayetindeki soruya cevap bulalım:

“وَمَنْ أَصْدَقُ مِنَ اللَّهِ حَدِيثًا” Allah'tan daha doğru sözlü kim olabilir?”

Bu soru mümine soruluyor. Çünkü Allah, kâfire soru sormaz. Kur'an, kâfirin okuyabildiği bir kitap değildir. Zaten abdestsiz olduğu için de Kur'an'a tutması caiz değil. Kur'an, müminin kitabıdır, Kur'an'daki sorular direkt veya dolaylı olarak mümine sorulan sorulardır.

“وَمَنْ أَصْدَقُ مِنَ اللَّهِ حَدِيثًا” Allah'tan daha doğru sözlü kim olabilir?”

Elbette şu yeryüzünde Müslüman olarak yaşayan bütün insanların bu soruya cevabı bellidir.

Ama okuldaki eğitimin veya enformasyonun sonuçlandığı, siyasetçilerin şekillendirdiği kafalarımıza Allah'ın hükümlerinden bir hüküm, vaatlerinden bir vaat veya tehditlerinden bir tehdit geldiğinde; “Allah'tan doğrusu olmaz. Siyaset yok olsun, enformasyon sıfırdır, yalan çöplüğüdür, internet çöplüktür ve benim ilkokulda, ortaokulda öğrendiğim maymunluk hikâyelerinden maymunlaşmaya kadar her ne varsa hepsi Allah'ın sözünün karşısında bir hiçtir, çöptür, defodur” diyebiliyor muyuz?

Elbette “Allah en doğruyu söyler” demek kolay. Müslüman'ın pratikte Allah'ın doğru söylediğini, onun karşısında hiçbir sözün doğru olmayacağını söyleyip söylemeyeceği çok önemli. وَمَنْ أَصْدَقُ مِنَ اللَّهِ حَدِيثًا sözü sözel olarak 'Allah' diye cevaplandırılır. Pratikte ise bu cevap nedir? Mümin, “Siz faizi bırakmazsanız bilin ki Allah'la ve Peygamberi'yle savaşıyorsunuz” diyen ayeti okuduğu veya dinlediği zaman, banka gördüğünde “Allah'la savaşma merkezi” diye bir başlık açabiliyor mu kafasında? Yahut bir Müslüman olarak ben, Müslümanlar olarak hepimiz; “Faiz nedir?” diye bir soru çıktığında hiç tereddüt etmeden “Faiz, Allah'la savaşmaktır” diyebiliyor muyuz? “Faiz, Allah'la savaşmaktır” diyen, وَمَنْ أَصْدَقُ مِنَ اللَّهِ حَدِيثًا ayetinin cevabını da 'Allah' olarak söylüyordur.

Allah'ın herhangi bir emri bu şekilde karşılık bulduğu zaman kafamda, “En doğru sözü Allah söylüyor” demektir. Allah “Yeryüzünde mümin kullarıma zafer vaat ediyorum” dediğinde “Ama Amerika çok güçlü...” diyen birisi وَمَنْ أَصْدَقُ مِنَ اللَّهِ حَدِيثًا sorusuna ne cevap veriyordur ki? Aynı şekilde, yine Nisa suresinin 122. ayeti bir kere daha bu soruyu soruyor: وَعَدَ اللَّهُ حَقًّا “Allah'ın vaadi haklıdır.” وَمَنْ أَصْدَقُ مِنَ اللَّهِ حَدِيثًا “Allah'tan daha doğru sözü kim söyleyebilir” –ki Allah'ın vaadi hak olmasın?

Kardeşlerim,

Nisa suresinin 87. ve 122. ayetleri, iman ettikten sonra iç sorgulama malzememizdir. Hükümleri, vaatleri ve tehditleri açısından Allah'ın sözünü dinleyen bir müminin, bu dinlediği sözleri en doğru söz, daha doğrusu olmaz bir söz olarak dinleyip dinleyemediğine cevap vermesi gerekiyor.

Bildiğiniz gibi Ahzap suresi, adı üstünde, Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem Medine'sini kuşatan 'birleşik ordular' anlamındaki savaş olan Ahzap savaşını anlatır. Ahzap, 'gruplar' demek. Birleşip büyük bir kitle olarak Medine'yi dışarıdan kuşatıp Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellemi kendi ocağında boğma planı yaptılar. Şirk kafası işte, Allah'ı hesap etmediler. Sadece coğrafi, siyasi ve askerî hesaplar üzerinden Medine'de İslam'ı bitirmeyi planladılar. İçinde hâlâ münafıkların bulunuyor olması Medine'nin o zamanki en büyük sorunuymdu. Münafıklar Medine'de Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem yanı başında iç dinamit olarak ya da mayınlı gibi bulunuyorlardı.

Siret-i nebiden derli toplu öğrendiğimiz kadarıyla ve Ahzap suresinde Allah Teâlâ, ayrıntılı bir şekilde bu sahneleri anlatıyor. Burada küçük bir dipnot ekleyelim: Kur'an, tarih kitabı değildir. Siret kitabı da değildir. Kur'an, Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem hayatını anlatan bir kitap değildir, savaşlarını anlatan bir kitap değildir. Kur'an iman kitabıdır. Hiçbir ayeti, hiçbir kelimesi tarihî bir bilgi aktarmak için Müslüman'a ulaştırılmış değildir. Kur'an-ı Kerim, Müslüman'a kıyamet gününe kadar iman edip ne yapması gerektiğini anlatmak için vardır.

Biz Kur'an ayetlerini ders olarak okuruz. Çünkü bunlar, bu savaşın ayrıntılarını anlatan ayetler değil; kıyamet gününe kadar benzeri muhakkak yaşanacak bir olayın şablonudurlar.

Demek ki kıyamet gününe kadar Müslümanlar -Medine anlamında- İslam şehirlerinin ve Müslümanların kuşatılacağı olaylarla ve şu ayetlerin bahsettiği sahnelerle karşılaşacaklardır. Nasıl Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem hanımına, annemize zina iftirasında bulunuldu, kıyamete kadar benzer olayla her Müslüman karşılaşma riski taşımaktadır. Allah Müslüman'a ne yapması gerektiğini o ayetlerle öğretmiştir. Aynı şekilde teyemmüm yapmayı anlatan ayetler niye Kur'an'da vardır?

Kıyamete kadar Müslümanlar'ın su bulamayacağı günler olacaktır muhakkak. Ne yapacaklarını Allah öğretmiştir. Ahzap savaşının bir benzeri, daha şiddetlisi, daha ağır veya daha hafifi kıyamete kadar bütün Müslümanlar'ın yaşayacağı olaylardandır. Bu nedir? Medine'de, küçük bir şehirde yaşayan Peygamber aleyhisselam ve ashabi bütün Arap Yarımadası'nın müşrikleri tarafından topluca muhasara altına alınmıştır. Müşrikler -kendi aralarında ihtilaf bulunduğu hâlde- Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem karşı birleştiler, Medine'yi muhasara altına aldılar.

Medine'de açlık dâhil sıkıntı baş gösterdi. Bu sıkıntı, artık can boğaza gelmiş bir hâlde ashabi kiramın karşısına çıktı ve Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem, bildiğimiz gibi Medine'nin etrafını kilometrelerce hendek kazarak koruma altına almak istedi. Nasıl daha sonraki dönemlerde surlar yapıldı, şehirler koruma altına alındı İstanbul'daki gibi; Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem de Selman-ı Farisi'nin teklifi ile Medine'nin etrafına bir atın sıçrayarak atlayamayacağı şekilde hendek kazdı. Hendekten biriken toprağı da Medine tarafına koydular. Bekçiler o toprağı sığınak yapıp arkasında durdular. Zırhlı veya zırhsız düşman, atıyla karşı tarafa geçemedi. Hendeğe girdiği zaman da yukarıdan okla öldürüleceği için, düşmana karşı yapılabilecek en büyük tedbir alındı.

Bu sebeple bu savaş Ahzap, aynı zamanda Hendek savaşı olarak da anlatılır. Ama her hâlükârda elli güne yakın, yani bir aydan uzun zaman Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem ve ashabi ciddi bir ölüm korkusu geçirdiler, açlık yaşadılar.

Burada savaşın ayrıntılarına girme ihtiyacı hissetmiyoruz ama Kur'an'ımız, sözünü ettiğim ayetlerde (10-22) hep savaşın şiddetini anlatıyor. "Hani müşrikler üzerinize yukardan sel gibi inmişti" diyor. Allah Teâlâ buyuruyor: "Yukarıdan-aşağıdan sizi kuşatmışlardı. Can boğazınıza kadar gelmişti."

Yani ölüm tehdidi sizi son noktaya kadar sıkıştırmıştı. Bu dönemde münafıklar hemen ailevî sorunlarını mazeret göstermeye başlayıp cepheden kaçmak istediler. Evde çok kritik durum var, dediler. Kiminin hanımı hasta oldu hemen, kiminin baldızı doğum yapacak... Herkesin mazeretleri ortaya çıkıverdi. Biz sadece savaşın kritiğini öğrenmiyoruz. Demek ki kritik zamanlardaki kritik özürler hep ev, namus davası, doğum sancıları filan oluyormuş. Herkes hanımını bahane ederek cepheden kaçarmış. O zaman da böyleymiş usul demek.

“Evlerimizde özel-mahrem sorunlar var ya Resûlallah!” deyiverip özür istemişler. *إِنَّ بُيُوتَنَا عَوْرَةٌ*

Peygamber aleyhisselamın reddetmeyeceği bir mazeretle karşısına çıkıp cepheden kaçmaya çalışmışlar.

Müşrikler on bin kişi kadar kalabalık bir orduyla Medine’yi istila için yola çıktıklarında şehrin nüfusunun iki katından fazlalardı. Asker sayısından değil, nüfusun iki katından. İşgal olursa can kalmayacağı ortada. Hiçbir şeyin kalmayacağı, çoluk çocuk herkesin esir düşeceği zannedilen bir ortamda Resûlullah aleyhi ve sellem, “Kisra sarayının müminlerin eline geçtiğini görüyorum” dedi. Onlar, “Şu düşman bizi öldürmez. Tamam, kurtulacağız” diye bir müjde bekliyorlar. Yani böyle bir müjde olsun, “bugün yaşarız-ölmeyiz” düzeyinde bir müjde bekliyorlar. Resûlullah aleyhi ve sellem ise binlerce yıllık geçmiş olan Pers İmparatorluğu bu ümmetin olacak, diyor.

Öbür taraftan Arap Yarımadası ile ilgili müjdeler veriyor. Onlar ölecek miyiz ölmeyecek miyiz, bunu bir konuşalım diyorlar. Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem onlara Asya kıtasını vaat ediyor.

İki imtihan var burada. Öleceğiz diye tehdit altındaki bir şehir, bu bir imtihan. İkinci imtihan ne? Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem böyle bir sahneyi büyük bir zafer müjdesi ile imtihana dönüştürdü. Ölüm beklerken başkasının üzerinden zafer müjdesi alıp “tamam” demek ikinci büyük imtihandır. Bu imtihanı münafıklar çok perişan bir şekilde bitirdiler.

Arkadaşlar,

Ayetlerde çok enteresan ve hassas ifadeler var. O ifadelere girip belagate, Kur’an-ı Kerim’in onları tasvir eden mucizevî beyanlarına değinmek istemiyorum ama Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem Bizans’ın, İstanbul’un veya Pers İmparatorluğu’nun fethini ve ümmet-i Muhammed’in servet sahibi olacağına dair müjdelerini yorumlayan iki grup var:

Bir: Münafıklar yorumluyorlar ve “Karnı açın söylediği sözlere bak!” demeye getiriyorlar. Bir de müminlerin cevabını Allah veriyor:

وَلَمَّا رَأَى الْمُؤْمِنُونَ الْأَخْزَابَ قَالُوا هَذَا مَا وَعَدَنَا اللَّهُ وَرَسُولُهُ وَصَدَقَ اللَّهُ وَرَسُولُهُ

“Şu müşrikler, büyük orduyla Medine’yi yıkmak için gelmişler. Bu, Allah’ın bize sözünü ettiği şeydir diyorlar.”

“Allah ve Peygamberi ne dediye doğrudur.” *وَصَدَقَ اللَّهُ وَرَسُولُهُ*

Münafıklar ne diyorlar: “Biz burada ölümden korkuyoruz, Peygamber bize ne vaat ediyor?” Müminler ne diyorlar: “Zaten Allah bize söylemişti. Allah bize bedava cennet vaat etmemişti. Allah’ın dediği buydu. Zaten Allah ‘Sizi imtihan edeceğim’ demişti. Dediği çıktı Allah’ın. Bir yanlışlık yok bu

işte.” Böyle olunca da **عَلَيْهِ مَا عَاهَدُوا مَا عَاهَدُوا مَا عَاهَدُوا مَا عَاهَدُوا** yirmi ikinci ayet bu sefer: İmtihani kazanan erkek müminler olarak Allah’a verdikleri sözde durdular. Demek ki bu imtihanı kaybedecek olsaydı bir kısım müminler, onlar da münafıklar gibi sayılacaklardı.

Kardeşlerim,

Haber bültenleri üzerinden ümmet-i Muhammed’in geçmişini ve geleceğini anlamaya çalışırsak eğer, ölümlerden ölüm beğenmekten başka alternatifimiz yok demektir. Ama Allah’ın vaadi ve kitabı üzerinden Asya’da, Arap Yarımadası’nda, Anadolu’da ve dünyada Müslümanlar’ın yaşadığı her yerde ümmet-i Muhammed’in mevcut pozisyonunu değerlendireceksek söylenecek ilk söz nedir? هَذَا مَا وَعَدَنَا اللَّهُ وَرَسُولُهُ “Allah’ın bize verdiği söz budur.”

Allah bize yanlış bir şey söylemedi. Allah bize güllük gülistanlık bir hayat mı vaat etti? Dedi mi Allah: “Bir gün iman ettikten sonra sizin artık kimse üzerinize dokunamaz, her şey keyfinize göre olacak. Hayal ettiğinizdeki gibi yaşayacaksınız.” Demedi. Tam aksine, daha sonra göreceğimiz Ankebut suresinde; madem iman ettiniz buyurun teste diyecek Allah: “İman ettiyseniz, sizden önce iman edenlere yaptığımız gibi size de test yapacağız.”

Ashab-ı kiram -Allah onlardan razı olsun- Ahzap savaşındaki bu ağır sahneyi görünce “Allah’ın bahsettiği müminlik imtihanındayız demek ki” dediler. هَذَا مَا وَعَدَنَا اللَّهُ وَرَسُولُهُ Münafıklar ne dediler: “Hem iman ettik Muhammed’e hem başımıza gelenlere bak.”

Bugün ve yarın, kıyamet gününe kadar Allah’ın ashab-ı kiramdan daha iyi mümin kulları olmayacak. Bu dünyada ashab-ı kiramdan daha kolay imtihan da hiç kimse görmeyecektir. Aksi takdirde Allah Teâlâ, ashab-ı kirama hak etmedikleri kadar fazla eziyet etmiş olurdu –ki Allah kimseye eziyet etmez. Hem en iyi mümin olacak ashab-ı kiram hem herhangi bir asırdaki müminden daha fazla eziyet çekmiş olacaklar. Bu adaletsizlik olur. Bu Allah’ın yapacağı iş değildir. Müminler kıyamet gününe kadar her türlü imtihana hazır olacaklar. Hendek, Ahzap muhasarası gibi savaşları hissediyor olacaklar. Ve o gün Allah müminlerin ağızından çıkan sözü meleklere kaydettirecek.

İslam’a ölümlerden ölüm beğenenlerle bütün bu olumsuz sahnelere rağmen şöyle diyenler: “Gelecek İslam’ındır, istikbalde İslam’dan başka gür ses hiç kimsenin olmayacaktır. Hayat benim yaşadığım elli seneden ibaret değil. Hayat yeryüzünde Allah’ın takdir ettiği son güne kadar olan binlerce senedir. Dolayısıyla zaferler ve mağlubiyetler benim hayatımdaki üç sene, on sene, yirmi seneye göre değildir. Hayat, Allah’ın yeryüzünde hayatı var ettiği takvimin bütünlüğüne göre değerlendirilen şeydir.”

Dünya hilafetin kaldırıldığı, kaldırıldığını zannettiği, 1900’lerden 2000’lere kadar gelen zamandan ibaret değil. Yüz senedir yeryüzünde hep Müslümanlar zulüm görüyor diyelim. Hayatı bana göre, benim kurduğum devlete göre, benim kurduğum sitedeki hayat standartlarına göre değerlendirdiğimden dolayı bu sıkıntıyı yaşıyorum. Ashab-ı kiram, hayatı Âdem aleyhisselamdan itibaren başlattıkları için, son insana kadar olan süreyi hayatın devam ettiği süre olarak gördükleri için, kendi kurdukları devletin kuruluşunun beşinci senesinde müşrikler, o devletin nüfusunun iki katı kadar büyük bir orduyla Medine’yi kuşattıklarında, “beş sene olmadan devletimiz yıkılma tehlikesi ile karşılaştı” demediler.

هَذَا مَا وَعَدَنَا اللَّهُ وَرَسُولُهُ “Allah’ın ve Resûlü’nün sözünü ettiği şey geldi demek ki” dediler ve hemen şehitlik hazırlığına başladılar, kazandılar, مِنَ الْمُؤْمِنِينَ رِجَالٌ oldular. “Müminler arasındaki erkekler” olarak Allah onları öne çıkardı. Medine o gün İslam’ın var olduğu tek yerdi, Mekke bile İslam değildi. Bugün İslam, Medine’nin şubeleri olarak Afganistan, İran, Hindistan, Irak, Yemen, Türkiye ve Makedonya’da bir tür Medine’dir hâlâ. Müslümanlar’ın yaşadığı bütün topraklar akşamdan sabaha kadar top sesleriyle dövülüyorsa uçaklardan bombalarla tehdit ediliyorsa, insanlar camını açtığında hep bomba sesi veya haberi izliyorlarsa bu küçük bir Medine’nin üç kıtaya yayılmış yani filmin daha büyük bir sahnede seyredilebilen şekli demektir.

Hoca efendiler, yazarlar, çizerler, öğretmenler, muallimler, çocuklarının karşısında olayları yorumlayan anneler-babalar; “bu tam da Allah’ın ve Peygamberi’nin bize vaat ettiği sahneydi. Sabrımızı imtihan edecek Allah, bu enformasyon kirliliğine, bütün rezilliklere karşı imanımızla ayakta durup duramayacağımızı görmek istiyor” deyip demeyeceklerinin imtihanındadır. Medine’de üç-beş bin nüfuslu ashab-ı kiramın on bin kişilik bir orduyla kuşatıldığı Ahzap savaşını bugüne uyarladığımızda İslam toprağı kuşatılmış bir durumda ise; eğer bugün Müslümanlar münafıklar gibi, “nedir bu çektiğimiz, görmüyor musun Müslüman Müslüman’ı kesiyor, Müslümanlar kuşatıldı, onlar da zaten taviz verdi...” diyecek yerde هَذَا مَا وَعَدَنَا اللَّهُ وَرَسُولُهُ Allah’a ve Resûlü’nün tam anlattığıyla karşılaştık derlerse مِنَ الْمُؤْمِنِينَ رِجَالٌ صَدَقُوا مَا عَاهَدُوا اللَّهَ عَلَيْهِ olacaklar. Allah’ın tam dediği karşımıza çıktı diyen ‘erkek mümin’ olacaklar.

Ya Allah, hiçbir şekilde daha doğrusu söylenemeyecek sözleri söylüyor ya da “Allah doğru söylüyor ama bu olayları da nasıl yorumlayacaksın kardeş...” diye güya çok ciddi bir özveri yapacaksın, mayalayacaksın. Her hâlükârda bugün müminler, Ahzap savaşını yorumlayan münafıklar gibi veya “helal be, Allah’ın vaat ettiği imtihanla karşılaştık, işte ispat günü imanımın!” diyen müminler gibi olacaklar ya da hiçbir şey düşünmeyen cami direği gibi. O mümkün değil çünkü hiçbir şey düşünmeyen adam bırakmadılar. Herkesi kendileri gibi düşünmeye zorladılar. Ortada düşünen, hiçbir şey düşünemeyen tarzda insan ne yazık ki yok. Keşke öyle kalabilseydi, diyesi geliyor insanın.

Kardeşlerim,

Kur’an’a iman etmiş adam gazete kafasıyla düşünüyor. Peygamber aleyhisselama iman ediyor ama ‘bilgi’ kaynağı internet. Önce Kur’an-ı Kerim’in kaynak olduğu, Kur’an-ı Kerim’den etkilenecek düşünüyor olmamız gereken beş temel ilkeyi konuşalım. Bu beş temel ilkeyi konuştuk mu biiznillah niye ashab-ı kiram; “Allah’ın vaat ettiği şeyle karşılaştık biz, sakıncası yok, devam” dediler de münafıklar; “ne bu yahu, karnımız aç burada, bize vaat edilen şeye bak” dediler, bunu anlamış olacağız.

Birincisi; kâfirlerle müminler arasındaki sürtüşme, savaş demiyorum çünkü savaş kelimesi hep silah akla getirdiği için yanlış anlaşılıyor, son iki insana kadar devam edecek. Bunu Kur’an’dan öğreniyoruz. Şöyle bir vaat hangi cami kürsüsünde yapılırsa, hangi eğitim merkezinde öğretilirse yanlıştır, batıldır, Kur’an’a aykırıdır, afyondur, uyuşturucudur: “Huzur içinde, barış ortamında ve birbirimize dokunmadan, diyalog çerçevesinde yaşayacağız.” Bu; gündüzle geceyi barıştırdık, artık geceler üzülmeyecek, hem gündüz hem gece aynı anda yaşayacağız demek gibidir. Sıcakla soğuğu barıştırmak gibi. Ne sıcak ne soğuk artık dünyada yok demek gibidir. Buzulları eritirsin. O zaman sahildeki bütün evleri su basar. **Bu dünyada buz da ateş de gerekli. Gecesi olmayan gündüz**

zulümdür. Gündüzü gelmeyen gece haraptır. Yeryüzü, Allah'ın hem müminler hem kâfirlerin yaşadığını görmesi için ayaktadır. Eğer bir gün sadece müminler veya sadece kâfirler olacaksa, o gün Allah yeryüzünü kaldıracak demektir.

Bu kanunu nereden çıkardım? Bakara suresinin 217. ayetinden. Ne buyuruyor Allah: وَلَا يَزَالُونَ حَتَّىٰ يَرُدُّوكُمْ عَنْ دِينِكُمْ إِنِ اسْتَطَاعُوا “Onlar sizinle savaşmaya devam edecekler.” حَتَّىٰ يَرُدُّوكُمْ عَنْ دِينِكُمْ إِنِ اسْتَطَاعُوا “Güçleri yetip sizi dininizden koparıncaya kadar savaşmaya devam edecekler.” وَلَا يَزَالُونَ ibaresi istimrariyet gösteriyor, yani süreklilik. Hiçbir zaman kâfirler “Müslümanlar’la savaşmayalım” demezler, demeyeceklerdir. “Müslümanlar’la savaşamayız” diyeceklerdir. Savaşamayız, derler yani pes ederse senin zaaf gününü bekleyerek susabilir. Seninle uğraşmaya, seni ezmeye fırsat bulduğu zaman kâfir sinmeyecektir.

Bu yeryüzünde Allah'ın koyduğu kanundur. Kur'an ayeti dinlemek, وَعَدَ اللَّهُ لَا يُخْلِفُ اللَّهُ الْمِيعَادَ ayetini anlamak için gözlük numaramızı belirliyoruz. Bu numaranın birinci ölçüsü budur: Yeryüzünde kâfirlerle müminler arasında hiçbir zaman ılıman, sütlü, herkesin dini ile meşgul olduğu... kiliselerde çanların çaldığı, havralarda kavalların öttüğü, Müslümanlar'ın da ezanlarını okuduğu... Böyle şeyler filmlerde olur. Realitede olmaz. Bir de şurada olur: Senin Müslümanlığıyla eğlenmek için “aç burada bir mescit, zararı yok, seni bir görevim ne yapıyorsun” der kâfir. Eğlenmek için, seni kontrol etmek için yapar yapacaksa. Bunu hayal eden; Allah'ı tanımıyor, Kur'an'ı tanımıyordur. Ama burada da bir küçük dipnot açalım: Bu ayet müminleri, bulduğunuz gâvurlarla hep uğraşın, adamların ciğerlerini sökün diye teşvik etmiyor. “Nasıl bir dünyada yaşıyorsun, bunu bil” demek istiyor. Yoksa cihadın, kâfirlerle sürtüşmenin kendi içinde bir fıkı var, temel ilkeleri var.

Kâfirin ruhu budur; seni güçsüz bulmaya görsün. Onun için Tevbe suresinde, Enfal suresinde Allah Teâlâ sürekli güçlü olmayı emrediyor kullarına. **Eğer kâfir şımarıyorsa, sen zayıf olduğun için şımarıyordur. Kâfir şımarmanın istiyorsan senin güçlü olman lazım. Senin zafiyetin onun güçlenme nedenidir. Onun zulmü senin mazlum tıynetli olmandan kaynaklanır.**

İkinci kanunumuz: Hiçbir kâfir birey veya kitle olarak Müslümanlar'ın iyiliğini düşünmez. Bir toplantıda kalkınma fonundan şu kadar euro yardım etmişler... Sen onu benim külahıma anlat. Kaç milyon alacak da o kadar verdi, onu bir söylesene. “Bizim orada bir köy derneği var, ona on bin euro yardım etmişler.” Çok güzel, sen afiyetle ye o parayı; sonra karşılığında kaç bin genç kız kısır kaldı onu da bana bir anlat bakalım. Neyin karşılığında? Hangi rezalete, hangi insanlık geniyle oynamaya karşılık veriyor o parayı? “Yok, bizim oradaki bir bitki türünü korumak için yardım yaptılar.” O Anadolu bitkisi olduğu hâlde onun genleriyle ilgili çalışmaları niye Londra'da yaptılar? İslah çalışmasını niye İstanbul'daki bir laboratuvarında yaptırtmadı sana? O bitkiyi beş sen köydeki bahçeye diktiğini zannettin, bitkinin soyu olduğu gibi o tarafa taşındı, anlamadın bile.

Kâfir, mümine hayrı sevmez; birey olarak da, kitle olarak da. Mümini birey olarak da sevmezler, kitle olarak da sevmezler. Bir tek kâfir de müminleri sevmez, bütün kâfirler de müminlere düşmandır. “Öyle diyorsun ama filanca ‘Osmanlı’daki adalete hayranım’ dedi.” Sen de ona hayran ol o zaman, madem o Osmanlı’ya hayran! Bu sözleri hep tarih kitaplarında söylediler. Napolyon, İslam toprağına gitmek için karargâh kurduğu zaman karşısına biri çıkıp; “Ne yapıyorsun, o adamlar adil sultandırlar” dedi mi? İngiltere’de lortlar kamarasından birinin çıkıp; “Osmanlılar faziletli

insanlardırlar” dediğini duyduk mu hiç? Bu sözleri hep edebiyat gecelerinde söylediler. İş işten geçtikten sonra söylediler. Ne için söylediklerine girmeye gerek yok.

Kâfir, Müslüman’ı över mi? “Hayran oldum Endülüs’teki medeniyetlerine” demiş. Engizisyonu ayıplarken göreyim seni, o güzelliği imha eden engizisyon mahkemelerine karşı niye ses çıkarmıyorsun? Niye İspanyollar yargılansın, astıkları-kestikleri Müslümanlar’a karşı hesap versinler demiyorsun? On binlerce Müslüman’ı akşamdan sabaha kestiler, fırınlarda ekmek pişirmek için kömür gibi kullandılar; bunları niye konuşmuyorsun?

Beş gözlük numarası dağıtıyoruz burada. Birinci için dedik ki, bu sürtüşme kıyamete kadardır. Günün birinde geçmeyecektir. İkinci: Birey ve kitle olarak kâfirler müminleri sevmezler. Allah ne buyuruyor Bakara suresinin 105. ayetinde: “Ehl-i kitaptan olan kâfirler veya müşrikler asla istemezler...” “Rabbinizden size bir iyilik gelmesini...” Allah böyle diyor. Ne dininize girerler ne de sizin bir birikiminiz olsun isterler. Buna asla razı olmazlar.

Kâfir budur. Böyle onlarca ayet-hadis var. Ama onlar böyledir diye biz onların tıynetine düşer miyiz? Asla düşmeyiz. O boğulacak olsa mümin kardeşimi kurtardığım gibi onu da kurtarıyorum ben. İnsanlıkla ortak paydası olduğu için ben insanlığımı ona gösteririm ama onun insanlığı euro değerindedir, dolar değerindedir. İşine yarayacaksam beni boğulurken kurtarır. Öbür türlü yalan ağıt yakar. Kâfirin insanlığı belgelenemez bir insanlıktır. Eğer öyle olsaydı kaç senedir Myanmar’da şu kadar Müslüman öldürülürken, Arakan’da Müslümanlar kurbanlık gibi kesilirken niye bir tek ses çıkarmadılar? Kesen Hıristiyan olunca, putperest olunca zarar yok tabii. Hayır, Müslüman’ın Allah’tan bir hayır görmesini asla istemezler. Onların temel ölçüsü budur.

Üçüncü Kur’an gözlüğü numaramız: Kâfirler bütün müminlerin kendileri gibi kâfir olmasını isterler. Temel hedefleri budur. Onun gözünde Müslüman’ın iyi olmamasının nedeni İslam’dır. İslam’ı bırakmadıkça Müslüman’ı affetmez kâfir. Bunu Bakara suresinin 109. ayetinden öğreniyorum: “وَدَّ كَثِيرٌ مِّنْ أَهْلِ الْكِتَابِ لَوْ يَرُدُّوكُمْ مِّنْ بَعْدِ إِيمَانِكُمْ كُفَّارًا” “Ehl-i kitabın çoğu sizin dininizden dönmenizi isterler.” “Hasetlerinden dolayı kendi dinlerini tahrif, tahrip ettiler.” Sizin de dininizi bozup onlar gibi olmanızı isterler. Almanya’da cami açılmasına izin veriyorlarmış. Doğru; çünkü Almanya baktı ki asimile ettim zannederken insanlar fabrikaların kenarlarını mescit yaptılar. Bir gün İslam’ın Almanya’yı kuşatacağını anladılar. “Ben yardım edeyim de siz büyük binalar tutun, orada toplu namaz kılın, sizi izleyeyim” dedi. Camiye izin vermedi, cami ile kontrol edebileceğini anladı. Aksi takdirde yeraltındaki bir İslam’ı kendisi için tehlikeli gördü.

İnsanlıkta ve İslam’da batı ne kadar samimi? Bunu konuşacağız, belgeleyeceğiz inşallah. Şimdi sadece gözlük numaralarımızı tespit ediyoruz. Eğer kâfirler Müslüman’dan memnunsalar dört numaralı gözlüğümüzü kullanıyoruz. Müslüman’dan memnunsalar Müslümanlığında sorun olduğu içindir, onların karakterine uygun bir Müslümanlık yaşadığı içindir veya bunu politikalarından dolayı yapıyorlardır. Ama İslam’ı övdü filanca? Yanlış. Övmez.

وَلَنْ تَرْضَىٰ عَنْكَ الْيَهُودُ وَلَنْ نُّصْرِيَ حَتَّىٰ تَتَّبِعَ مِلَّتَهُمْ

Allah, Bakara suresinin 120. ayetinde: “Sen onların peşinden gitmedikçe senden hiçbir Yahudi ve hiçbir Hıristiyan memnun olmazlar.” buyuruyor. Kanun kesin. Allah Teâlâ hiçbir şekilde onlardan

razı değil, onlar da Allah'tan razı değil. Yani onlar Allah'ı sevmiyorlar, Allah onları sevmiyor. Durum böyle ise eğer, neden Allah'ın sevdiği ve onların da Allah'ı sevdiği insanları beğensinler? Bu, Hıristiyan olmalarına, Yahudi olmalarına mantık olarak ters düşer zaten. Kendilerini inkâr etmiş olurlar, Yahudiliklerini, Hıristiyanlıklarını inkâr etmiş olurlar. Eğer Allah'ın razı olduğu kuldan razı olurlarsa o dinlerini tepelemiş olurlar.

Kardeşlerim,

Dört numaralı gözlüğümüze gelince, Rabbimiz Maide suresinin 54-57. ayetlerinde, kâfirlerin karşı cephesini Allah bu ayetlerde açıklıyor:

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا مَنْ يَرْتَدَّ مِنْكُمْ عَنْ دِينِهِ فَسَوْفَ يَأْتِ اللَّهُ بِقَوْمٍ يُحِبُّهُمْ وَيُحِبُّنَهُ أَذِلَّةٍ عَلَى الْمُؤْمِنِينَ أَعِزَّةٍ عَلَى الْكَافِرِينَ يُجَاهِدُونَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ وَلَا يَخَافُونَ لَوْمَةَ لَائِمٍ

Yedi özellik sahibi kitle, kâfirlerin sevmediği kitledir. Kimde bu yedi özellik varsa “elhamdülillah, mümin ve muvahhidim” diye kafasını kaldırsın, göklerde Arş'ı taşıyan melekleri seyrediyor gibi mutlu hissetsin kendini. Bu özelliklerden birisinde sorun varsa düzeltme hamlesi başlatsın.

Maide suresinin 54-57. ayetleri, her hafta oturup bir kere ders olarak okumamız ve hedef levhamız diye evimize asmamız gereken parolamız. Bir vakıf, bir dernek, bir tarikat, bir cemaat bu yedi madde üzerinden kan tahlili yaptırmalıdır. Ne kadar İslamîyiz, levhalarımızın İslamî olmasının ne kadar manası var; bu yedi anlam üzerinden çıkarılabilir. Eğer biz müminler olarak -Allah ile baş başa kaldığımız bir yerde- bu yedi şey üzerinde yaptığımız testler olumlu sonuç veriyorsa herhâlde Allah'ın izniyle otomatik olarak ayet bizi anlatıyor zannederiz. Rabbimizle baş başa kaldığımız, kimsenin ve kameraların olmadığı, birbirimizi dikizlemediğimiz yerlerde ‘acaba’ diyelim.

Bir: Allah onları sever.

İki: Allah'ın onları sevdiğini, onlar da Allah'ı severek ispat ederler. Allah'tan gelene razı olarak, kaderine teslim olarak, cennetini umut ederek Allah'ı sevdiklerini ispat ederler.

Üç: Allah yolunda cihat neyi gerektiriyorsa cihat hâlinedirler.

Dört: Allah'tan başkasını dert etmezler kendilerine. ‘Ne derler’ diye bir dertleri yoktur, ayıpmış-kayıpmış diye bir dertleri yoktur. Dertleri Allah'tır. Şeriata uygun mu ona bakarlar.

Beş: Allah'ın dostudurlar.

Altı: Bu dostluk çerçevesinde dostluk oluştururlar. Yani “madem biz Allah'ın dostuyuz, dostlarımız da Allah'ın dostlarından oluşur” derler.

Yedi: En son onların galip geleceğine iman etmişlerdir.

Bu ayetlerde daha farklı ifadeler de var. Bunları derli toplu bu yedi özellikte topladım: “Allah onları seviyor, onlar Allah'ı seviyorlar, cihat hâlinedirler, Allah'tan başka dert ettikleri kimseleri yoktur, kimin ne diyeceğini önemsemazler, Allah'ın dostu olmanın gereği olarak Allah'ın dostlarıyla küme hâlinedirler ve sonunda onlar galiptir diye iman ederler.”

Bu boyutla baktığımız zaman yeryüzünde bizi üzecek bir şey yok demektir. Ümitvarız demektir. Bakış tarzımızı, bu beş perspektifi yakalamayanlar için yeryüzü perişan bir yerdir, İslam'ın da 'geleceği yok'tur zaten.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ. وَصَلَّى اللَّهُ وَسَلَّم عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِهِ وَصَحْبِهِ أَجْمَعِينَ.

Âlemlerin rabbi Allah'a hamd, Efendimiz Muhammed aleyhisselama, ailesine, ashabına salat ve selam olsun.